

РЕШЕНИЕ

№ 3728

гр. София, 18.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 18.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3411** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във връзка с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по Жалба на С. „К. ЗА С. И Т. М.”, представлявано от председателя – Аспарух М., срещу ЗАПОВЕД № РД-18-38/ 05.03.2010г. на Д. на Д. „К. по С.” на СО. С процесния административен акт, на основание чл.57а, ал.1, т.1, ал.3 и ал.6 ЗУТ, е наредено на жалбоподателя да премахне „Метален павилион за база на ски и сноуборд училище „М.”, намиращ се в поземлен имот (ПИ) №001205, в землището на с. Бистрица, отдел 48а, на територията на природен парк „В.”, в района на хижа „Алеко”, без административен адрес.

В Жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед. Жалбоподателят претендира, че директорът на Д. „КС” на СО не е компетентен да осъществява К. върху поставянето на преместваеми обекти и С. в природен парк „В.”. Твърди, че имотът в който се намира процесният обект е публична държавна собственост – държавен горски фонд, поради което и контролът по С. и поставянето на преместваеми обекти се извършва от горските власти. Излага доводи, че съгласно плана за управление на природен парк „В.” местността в която се намира процесният преместваем обект е с отреждане за „развитие на ски Т. – туристическа и ски зона „Алеко”, поради което и последният представлява „архитектурен елемент” по смисъла на чл.81, ал.4, т.5 от Закона за горите (ЗГ) и към него са неприложими нормите на ЗУТ. Извън това претендира, че по силата на §84, ал.2 и §87, ал.2 от преходните разпоредби

на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на СО, процесният обект не подлежи на премахване до провеждането на конкурс. Моли съда да отмени Заповед № РД-18-38/ 05.03.2010г. или да приеме, че е налице „маловажен случай” и да измени оспорвания административен акт в съответствие с разпоредбата на чл.81 от Наредбата за преместваемите обекти на СО. Не претендира разноси по водене на делото.

Ответникът – С. О., представляван в съдебното производство от юрк.З - оспорва жалбата. Излага подробни доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен К., съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият решаващ състав, като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, намира следното:

Не е спорно между страните и съдът приема за установено по делото, че процесният „Метален павилион за база на ски и сноуборд училище” представлява преместваем обект по смисъла на чл.56, ал.1 АПК и като основни характеристики и параметри отговаря на приетото в мотивите на оспорваната Заповед. Не е спорно по делото и съдът приема за установено и обстоятелството, че павилионът е поставен в имот – публична държавна собственост – част от природен парк „В.”, който имот попада в границите, определени с Общия устройствен план на С. О. – т.59 от Приложение към чл.3, ал.2 от Закона за устройството и застрояването на СО.

Предвид така установените факти настоящият състав приема, че към процесния обект, като преместваем такъв, на територията на СО, са приложими разпоредбите на чл.56 – чл.57а ЗУТ и на това основание прави следните правни изводи:

Заповед № РД-18-38/ 05.03.2010г. е издадена от компетентен административен орган. За установяване на това обстоятелство ответникът е представил по делото Заповед № РД-09-3345/ 29.05.2008г. на кмета на СО (л. 55-59), с която на основание §1, ал.3 ЗУТ (редакцията ДВ, бр.61/ 2007г.) последният е оправомощил Д. на Д. КС да издава Заповеди за премахване на преместваеми обекти по чл.56 и чл.57 ЗУТ. Заповедта на кмета на СО, с която е делегирал правомощията си по чл.57а ЗУТ не е оспорена в производството.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, установени в чл.57а ЗУТ, които да мотивират неговата отмяна. В съответствие с разпоредбата на ал.2 на чл.57а ЗУТ Заповедта е издадена въз основа на Констативен акт № 5/ 28.01.2010г. (л.25-27), съставен от длъжностни лица на районната администрация на район „Панчарево”. При извършване на проверката е констатирано, че обектът е изпълнен по индивидуален проект с размери 4.00 м. / 17.00 м. с метална носеща конструкция – колони, греди, под и таван и ограждащи стени от етернитови плоскости. Установено е

от длъжностните лица, че павилионът е монтиран на стръмен терен като по североизточната фасада е изпълнена метална външна стълба за преодоляване на денивелацията, а по югоизточната фасада на кота 0.00 е изпълнена метална площадка с ширина 1.0 м. Съгласно отразяването в КА процесният павилион е поставен въз основа на Удостоверение изх.№ 407/ 15.07.2009г. с което Държавно горско стопанство (ДГС) – С. предоставя на жалбоподателя право на ползване върху терена – държавна собственост и Позволително №0049125/ 05.01.2009г. от ДГС-С., но без утвърдена от главния архитект схема и Разрешение за поставяне. Сресу констатациите от извършената проверка жалбоподателят е подал Възражение рег.№ 9400-372/ 08.02.2010г. (л.42-44), което е обсъдено от административния орган преди постановяване на акта.

Съдът приема, че оспорваната Заповед е съответна на материалноправните норми и на целта на закона.

Съгласно приложимата норма на чл.56, ал.2 ЗУТ поставянето на преместваеми обекти (каквото безспорно е и процесният) в поземлените имоти става въз основа на разрешение за поставяне, а когато имотът е *държавен или общински* и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. В изречение 2-ро на същата норма е установено, че *за държавните имоти* схемата се одобрява *след съгласуване със съответната централна администрация, която стопанисва имота*, а в останалите случаи - с областния управител. Съгласно ал.5 на чл.56 ЗУТ разрешението за поставяне на преместваеми обекти в чужд поземлен имот се издава въз основа на изрично писмено съгласие на собственика или писмен договор за наем на заетата площ.

От анализа на разпоредбата на чл.56 ЗУТ следва да се приеме, че поставянето на преместваеми съоръжения в държавен имот е законосъобразно само при кумулативното наличие на три предпоставки: а) валиден договор за наем на държавния терен, б) схема - одобрена от главния архитект след съгласуване със съответната централна администрация или областния управител и в) Разрешение за поставяне.

В процесния случай преместваемият обект е поставен въз основа на Удостоверение изх.№ 407/ 15.07.2009г. за предоставяне на право на ползване върху терена – държавна собственост от ДГС-С. и Позволително от 05.01.2009г. Цитираните документи не са представени по делото, но доколкото това обстоятелство не е спорно между страните, съдът приема, че по отношение на жалбоподателя е налице първият елемент от фактическия състав - съгласие на собственика на заетата площ.

Не се твърди по делото обаче, и не са ангажирани, нито посочени доказателства за поставяне на процесния павилион да има съгласувана и утвърдена схема и Разрешение за поставяне. Неотносими към предмета на делото са твърденията на жалбоподателя, че своевременно е направил искане пред компетентния орган за одобряване на схема и издаване на Разрешение за поставяне на преместваемия обект, след което е оспорил по съдебен ред постановения от главния архитект мълчалив отказ да се произнесе по подадената молба. Евентуалната отмяна по съдебен ред на мълчаливия отказ да се издаде разрешение и схема за поставяне на преместваем обект би имало други правни последици, но не и саниране с обратна сила на поставения в противоречие с императивната норма на чл.56 ЗУТ обект.

Съдът намира неоснователно възражението на жалбоподателя, че на основание §84, ал.2 във вр. с §87, ал.2 от преходните разпоредби на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на СО, процесният обект не подлежи на

премахване, доколкото основание за издаване на оспорваната Заповед е чл. 57а, ал.1, т.1, ал.3 и ал.6 ЗУТ, а не Наредбата за преместваемите обекти.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл. 215, ал.7 ЗУТ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. „К. ЗА С. И Т. М.”, представлявано от председателя – Аспарух М., *срещу* ЗАПОВЕД № РД-18-38/ 05.03.2010г. на Д. на Д. „К. по С.” на СО, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и съгласно чл.215, ал.7 ЗУТ не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

БОРЯНА ПЕТКОВА